

Arrest

nr. 81 517 van 22 mei 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Malagassische nationaliteit te zijn, op 14 oktober 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag van 21 september 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. ROBERT, die loco advocaat H. VAN VRECKOM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij dient op 27 augustus 2009 een eerste asielaanvraag in België in. Op 16 februari 2011 werd het beroep tegen de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen bij arrest nr. 56 075.

Op 3 augustus 2011 dient de verzoekende partij een tweede asielaanvraag in. Op 21 september 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering tot in overwegingname van

een asielaanvraag. Deze beslissing is gemotiveerd als volgt:

“WEIGERING TOT IN OVERWEGINGNAME VAN EEN ASIELAANVRAAG

Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat de persoon die verklaart te heten (...)

die een asielaanvraag heeft ingediend op 03.08.2011

Overwegende dat betrokkene op 27.08.2009 een eerste asielaanvraag indiende; door het Commissariaatgeneraal voor de vluchtelingen en staatlozen (CGVS) op 14.10.2010 een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' werd genomen omdat er geen geloof werd gehecht aan haar asielrelaas; de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) op 18.02.2011 een arrest velde waarbij de beslissing van het CGVS werd bevestigd; betrokkene op 03.08.2011 een tweede asielaanvraag indiende; betrokkene zich nog steeds beroept op de asielmotieven die zij tijdens haar eerste asielaanvraag heeft aangehaald; betrokkene bij haar tweede asielaanvraag 4 kopieën van oproepingsbrieven aanbrengt; aan een kopie geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend omdat de authenticiteit van een kopie niet kan worden vastgesteld; de convocaties bovendien geen melding maken van de hoedanigheid en de reden waarvoor betrokkene zich diende aan te bieden; de enveloppe die betrokkene aanbrengt enkel aantoont dat zij post heeft ontvangen uit haar land van herkomst; de brief van haar vriendin een gesolliciteerd karakter en geen officieel karakter vertoont; deze brief op zich echter niet voldoende is om het gebrek aan geloofwaardigheid van het relaas te herstellen; betrokkene bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980. De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster roept als “Eerste en enige middel” in: *“Machtsoverschrijding en manifest gebrek aan motivering en kennelijke appreciatiefout wat een schending uitmaakt van de artikelen 48/3, 48/4, 51/8 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.”*

2.2. Verzoekster citeert de artikelen 51/8; 48/3, §1 en 48/4, §1 van de vreemdelingenwet en betoogt als volgt:

“Overwegende dat het vaste rechtspraak was van de Raad van State dat de bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken er zich toe beperkt te onderzoeken of er effectief ‘nieuwe elementen’ zijn aangebracht of niet wanneer er een beslissing van weigering van inoverwegingname van de vluchtelingenverklaring wordt genomen.;

Dat volgens de vaste rechtspraak van de Raad van State nieuwe elementen in de van het artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 ook elementen kunnen zijn die feiten bevestigen die reeds zijn ingeroepen in het kader van vorige asielaanvraag, maar die niet eerder konden worden voorgelegd dan in het kader van de huidige asielprocedure;

Dat vanaf het moment wanneer de vreemdeling melding maakt van nieuwe elementen en zelfs indien de Dienst Vreemdelingenzaken vaststelt dat er geen ernstige aanwijzingen zijn voor een vrees voor vervolging, kan er geen beslissing van weigering van in overwegingname worden genomen door de Minister of zijn afgevaardigde;

Dat het niet toekomt aan de Dienst Vreemdelingenzaken om de bewijswaarde of de pertinentie van de aangebrachte nieuwe elementen te beoordelen, maar enkel de ‘nieuwigheid’ ervan;

Dat op 22 december 1995, de Raad van State de schorsing heeft uitgesproken volgend op een verzoekschrift ingediend door een Angolese onderdaan die, hoewel hij niet was teruggekeerd naar zijn land, een nieuw element had aangehaald ter ondersteuning van zijn tweede asielaanvraag, met name een brief uitgaan van een verantwoordelijke van de FNLA (Front National de Liberation de l'Angola) in België en deze brief was van een later tijdstip ten aanzien van de eerste asielaanvraag en moest daarom als een nieuw element worden beschouwd (stuk 2 :C.E., 57.257, 22 december 1995);

Dat in een ander dossier de Raad van State zich heeft uitgesproken over de gegrondheid van een beslissing van weigering van in overwegingname ter kennis gegeven aan een Indische onderdaan

terwijl deze bij zijn nieuwe asielaanvraag twee attesten had voorgelegd die de feiten aangehaald in het kader van de eerste asielaanvraag bevestigden;

Dat de Raad eveneens de schorsing heeft bevolen, oordelend dat “s’il peut être admis que ne constituent pas des éléments nouveaux obligeant l’administration à prendre en considération une nouvelle demande d’asile des éléments de preuve que le requérant aurait pu produire à l’appui de sa première demande, force est cependant de constater que constitue un élément nouveau la preuve nouvelle d’une situation antérieure » (stuk 3 : C.E., 57.384, 5 januari 1996) ;

Dat het beginsel “que constitue un élément nouveau la preuve nouvelle d’une situation antérieure” in daaropvolgende rechtspraak nog wordt bevestigd (CL., 64.459, 11 februari 1997);

Dat de eiseres vijf nieuwe documenten heeft voorgelegd, namelijk vier kopieën van oproepingsbrieven en een brief van haar vriendin, net als de enveloppe waarmee ze werden opgestuurd naar België, zodat zij duidelijk aantoonde dat zij deze documenten heeft verkregen na het afsluiten van de vorige asielaanvraag en het gaat om nieuwe documenten en dus nieuwe elementen;

Dat de eiseres de nu voorlegde documenten niet had kunnen aanbrengen in het kader van haar eerste asielaanvraag, zodat er geen betwisting kan zijn over het nieuwe karakter van deze aangebrachte elementen in het kader van de tweede asielaanvraag;

Dat de eiseres heeft aangetoond met het voorleggen van de enveloppe dat zij deze documenten heeft verkregen na het afsluiten van haar eerdere asielaanvraag en er dus geen betwisting kan bestaan over het nieuwe karakter van deze nieuwe elementen;

Dat echter de bestreden beslissing een beoordeling maakt van de pertinentie van deze elementen door te gaan oordelen over de bewijswaarde van deze nieuwe elementen, wat helemaal niet tot de bevoegdheid van de tegenpartij behoort;

Dat de bestreden beslissing helemaal niet betwist dat het gaat om nieuwe elementen, maar enkel de bewijswaarde van de convocaties betwist en ook die van de brief van de vriendin van de eiseres, wat een kwestie is die niet mag worden onderzocht door de tegenpartij in dit stadium;

Dat de tegenpartij zich daarom heeft schuldig gemaakt aan machtsoverschrijding en schending van de artikelen 48/3, 48/4, 51/8 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 Juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen;

Dat de bestreden beslissing daarom moet worden nietig verklaard.”

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110 071; RvS 21 juni 2004, nr. 132 710).

Verzoekster kan niet dienstig betogen dat de formele motivering van de bestreden beslissing uiterst gebrekkig is, hierbij verwijzend naar enkele uittreksels uit de bestreden beslissing. De bestreden beslissing verwijst naar artikel 51/8 van de vreemdelingenwet en bevat meer uitgebreide feitelijke overwegingen dan wat verzoekster in zijn verzoekschrift citeert. Verzoekster toont met haar betoog niet aan in welke mate de formele motieven haar niet in staat gesteld hebben te achterhalen welke concrete redenen de beslissing schragen. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

2.4. Waar verzoekster de motivering van de bestreden beslissing op inhoudelijk vlak bekritiseert, werpt zij de schending op van de materiële motiveringsplicht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101 624). Onderzoek van de materiële motiveringsplicht vergt *in casu* een onderzoek van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

2.5. Artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangewezen overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat

er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag. De bevoegdheid die artikel 51/8 van de vreemdelingenwet de Dienst Vreemdelingenzaken toekent is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn; dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn; dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De Dienst Vreemdelingenzaken spreekt zich niet uit over de inhoud of draagwijdte van deze nieuwe gegevens. Hij kan enkel vaststellen dat er nieuwe gegevens zijn of dat er geen nieuwe gegevens zijn.

In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- In het geval dat er wordt beslist dat de vreemdeling effectief nieuwe gegevens aanbrengt in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag, na toetsing aan artikel 52 van de vreemdelingenwet, onderwerpen aan een onderzoek in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van dezelfde wet. Dit betekent dat de Dienst Vreemdelingenzaken zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij is hiertoe niet bevoegd. Evenmin is hij bevoegd om zich uit te spreken over artikel 52 van de vreemdelingenwet, aangezien deze bepaling exclusief is voorbehouden aan de commissaris-generaal (*Gedr.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2478/001, p. 100*).
- In het geval dat er wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen (bijlage 13quater). Dit betekent dat de commissaris-generaal deze asielaanvraag niet zal onderwerpen aan een onderzoek ten gronde, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nr. 143.020; RvS 13 april 2005, nr. 143.021).

Het begrip “nieuwe gegevens” heeft bijgevolg niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610).

2.6. Verzoekster legt als nieuwe gegevens de volgende documenten neer en licht deze toe:

-Vier convocaties op naam van betrokkene. *Betrokkene dient zich aan te bieden op het commissariaat van het eerste Op datums van 21.08.2009, 11.10.2009, 20.12.2009, arrondissement. De zaak waarvoor en de hoedanigheid waarin betrokkene zich dient aan te bieden, staat niet 22.05.2010 vermeld.*

-Handgeschreven brief van vriendin Sarah in taal Malagasi. *Er wordt gevraagd hoe het met betrokkene en haar zwangerschap gaat. Sarah schrijft dat ze nog contact heeft Op datum van 09.07.2011 met betrokkene tante. Die heeft haar convocaties meegegeven. Verder schrijft Sarah dat betrokkene nog steeds wordt gezocht.*

-Envelop waarin betrokkene bovenstaande documenten ontving

Waar in de bestreden beslissing inzake de vier neergelegde kopieën van oproepingsbrieven wordt gesteld dat de authenticiteit van deze stukken niet kan worden nagegaan daar verzoekster enkel kopieën neerlegt maar geen originele stukken, kan worden verwezen naar vaste rechtspraak van de Raad van State in dit verband, dat faxen en fotokopieën gemakkelijk kunnen worden vervalst met allerhande knip- en plakwerk en een kopie aldus geen bewijswaarde hebben (RvS 24 maart 2005, nr. 142.624; RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Deze vaststelling wordt door de verzoekende partij niet betwist en blijft dan ook onverminderd overeind.

Waar verzoekster de verwerende partij verwijt *“te gaan oordelen over de bewijswaarde van deze nieuwe elementen, wat helemaal niet tot de bevoegdheid van de tegenpartij behoort”* dient te worden vastgesteld dat het begrip “nieuw gegeven” niet impliceert dat elk stuk dat nog niet werd voorgelegd ter beoordeling aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, automatisch als nieuw dient te worden beschouwd. Het begrip ‘nieuwe gegevens’ heeft immers niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610; RvS (cass) 1 december 2009, nr. 5053). Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat weliswaar niet toe om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek ten gronde – te onderwerpen, doch sluit niet uit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen *prima facie* wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112.420). Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er “ernstige aanwijzingen” bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een “ernstige aanwijzing” inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. De mogelijkheid tot het *prima facie* beoordelen van de nieuw aangebrachte gegevens moet worden beschouwd in het licht van de doelstelling van het destijds in de vreemdelingenwet ingevoegde artikel 50, derde en vierde lid, met name het bereiken van een evenwicht tussen een snelle procedure die erop gericht is vreemdelingen die zich kennelijk ten onrechte vluchteling verklaren snel te weren, enerzijds, en de zorg om asielzoekers toch een voldoende rechtsbescherming te bieden anderzijds (Arbitragehof 14 juli 1994, nr. 61/94, overw. B.5.6). In die optiek is de bevoegdheid van de verwerende partij begrensd tot de beoordeling dat het nieuwe gegeven kennelijk niet van aard is om te besluiten dat er ernstige aanwijzingen kunnen zijn zoals hiervoor bedoeld. Verzoekster kan dan ook bezwaarlijk worden bijgetreden waar zij meent dat de motivering in de bestreden beslissing *“een kwestie is die niet mag worden onderzocht door de tegenpartij in dit stadium”*, noch dat *“de tegenpartij zich daarom heeft schuldig gemaakt aan machtsverschrijding”*.

Verder stelt de Raad vast dat verzoekster zich beperkt tot het louter neerleggen van deze stukken, doch deze niet nuttig toelicht bij het indienen van haar tweede asielaanvraag, waar zij enkel verklaarde *“Ik ben bang te worden teruggestuurd naar Madagascar met mijn pasgeboren baby. Ik word immers nog steeds gezocht”*. De bestreden beslissing wijst er terecht op dat *“de convocaties bovendien geen melding maken van de hoedanigheid en de reden waarvoor betrokkene zich dient aan te bieden”* en voorts wordt gewezen op de beslissingen genomen naar aanleiding van verzoeksters eerste asielaanvraag. Hieruit blijkt dat verzoekster verklaarde Madagascar te zijn ontvlucht *“omdat zij er het slachtoffer dreigde te worden van seksuele uitbuiting”*. Verzoekster maakte geen gewag van enige problemen met de overheid en één van de motieven waarom haar eerste asielaanvraag werd afgewezen luidde als volgt: *“Van een kandidaat-vluchteling mag daarenboven redelijkerwijze verwacht worden dat hij alvorens zijn land van herkomst te ontvluchten en internationale bescherming aan te vragen, eerst alle mogelijke vormen van nationale bescherming uitput”*, (RvV 16 februari 2011, nr. 56.075) en het feit dat verzoekster *“zich niet meteen zelf en persoonlijk gericht heeft tot de lokale autoriteiten en beroep deed op nationale bescherming”*. De Raad stelt dan ook vast dat de gemachtigde van de staatssecretaris geenszins op een kennelijk onredelijke wijze heeft gesteld dat deze stukken geen ernstige aanwijzing kunnen vormen van een gegronde vrees of een reëel risico te meer daar hij tevens benadrukt dat de authenticiteit ervan niet kan komen vast te staan nu verzoekster enkel fotokopieën neerlegt.

Wat verzoeksters verwijzingen betreft naar rechtspraak van de Raad van State inzake gelijkaardige zaken benadrukt de Raad dat rechtspraak geen precedentenwerking heeft en elke asielaanvraag individueel dient te worden onderzocht. De Raad ziet overigens niet het nut in van verzoeksters betoog dat zij de nieuwe documenten pas heeft verkregen na het afsluiten van de vorige asielprocedure nu in de bestreden beslissing enkel wordt gesteld dat *“de enveloppe die betrokkene aanbrengt enkel aantoonst dat zij post heeft ontvangen uit haar land van herkomst; de brief van haar vriendin een gesolliciteerd karakter en geen officieel karakter vertoont”*, doch geenszins verweten wordt deze stukken niet eerder te hebben neergelegd.

2.7. Aldus stelt de Raad vast dat de gemachtigde van de staatssecretaris geenszins onredelijk geoordeeld heeft dat uit de nieuwe stukken en verzoeksters toelichtingen geen ernstige aanwijzingen kunnen blijken voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.8. Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig mei tweeduizend en twaalf door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK